

Sygn. akt X K 1202/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 września 2018 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku X Wydział Karny w składzie

Przewodniczący: SSR Dorota Zabłudowska

Protokolant: Marta Filipiak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Pruszczu Gdańskim M. K.

po rozpoznaniu w dniu 04.09.2018 r. sprawy **P. J. (J.)**, syna R. i G. z domu U., urodzonego (...) w G.,

oskarżonego o to, że :

w nieustalonym okresie czasu jednak nie później niż do dnia 13 października 2017r. w C., bez wymaganego zezwolenia, posiadał amunicję w postaci 142 sztuk naboju scalonych, centralnego zapłonu, kaliber 7,62 x 39 [mm] wzoru 1943 typu ćwiczebnego (141 sztuk z 2008r i 2016r.) i bojowego (1 sztuka z 1975r.), produkcji polskiej, które stanowią sprawną amunicję do broni palnej typu bojowego min. do karabinka automatycznego wzoru AK-47 i jego modyfikacji oraz w postaci 1 sztuki naboju scalonego, centralnego zapłonu, kalibru 7,92x57 mm wzoru S-Mauser, produkcji niemieckiej w 1940 r. który stanowi niesprawną amunicję do broni palnej typu bojowego min. do karabinka powtarzalnego wzoru 98k (Mauser),

tj. o czyn z art. 263§2 kk

I. oskarżonego P. J. uznaje za winnego zarzucanego mu czynu i za to skazuje go, a przy zastosowaniu art. 37a k.k., na mocy art. 263§2 k.k. w zw. z art. 34 § 1 i 1a pkt 1 k.k. i art. 35 § 1 k.k. wymierza mu karę 4 (czterech) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

II. na mocy art. 44 §1 k.k. orzeka przepadek przedmiotów pochodzących z przestępstwa w postaci: 140 sztuk naboju scalonych bezpociskowych tzw. „ślepych” centralnego zapłonu kal. 7,62x39 mm wzoru 1943, wskazanych w wykazie dowodów rzeczowych nr I/14/17/B pod poz. 1 przechowywanych w składnicy KPP P. oraz folii aluminiowej – pierwotnego opakowania po środkach odurzających wskazanej w wykazie dowodów rzeczowych nr III/826/17/P pod poz. 7 przechowywanej w aktach sprawy;

III. na podstawie art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 2 ust. 1 pkt 2, ust. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych obciąża oskarżonego kosztami sądowymi: wydatkami w kwocie 1300,82 zł (tysiąc trzysta 82/100 złotych) i opłatą w wysokości 120 zł (sto dwadzieścia złotych).

Sygn. akt **X K 1202/17**

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

P. J. spotkał się na początku 2017 roku ze swoim kolegą D. O. w C., który pochwalił mu się, że posiada naboje. P. J. poprosił kolegę, by przyniósł naboje i mu je pokazał. W związku z tym mężczyźni oglądali naboje, które były zapakowane w paczkach, po dwadzieścia kilka sztuk w paczce. Następnie, udali się do domu P. J., gdzie zostawili amunicję, za wyjątkiem jednej paczki, którą wzięli ze sobą wychodząc z domu. Udali się blok, gdzie P. J. uderzał

w naboje próbując je zdetonować. Po nieudanych próbach mężczyźni wyrzucili naboje, które mieli przy sobie do śmietnika.

D. O. prosił P. J., by oddał mu naboje, które znajdowały się w domu oskarżonego, jednak jako że nie było okazji do spotkania, P. J. nie zwrócił mu amunicji.

/ Dowody: zeznania D. O. k. 67, wyjaśnienia P. J. k. 72 – 72 v.

W dniu 13 października 2017 roku po skończonej pracy o godz. 7.00 kolega P. B. S. miał odwiedzić P. J. swoim samochodem marki F. (...) do jego partnerki zamieszkałej w P.. Po dojechaniu pod blok dziewczyny P. J. mężczyźni siedzieli w samochodzie i palili papierosa. O godzinie 7.50 podszedł do nich patrol policji. Funkcjonariusze w osobie G. K. i S. K. z KPP w P. podjęli legitymowania B. S. i P. J.. Ponieważ P. J. i B. S. zachowywali się w nerwowy sposób, funkcjonariusze dokonali ich kontroli osobistej oraz kontroli pojazdu. W trakcie kontroli, P. J. wysiadającym z samochodu z tylnej kieszeni spodni wypadło zawiniątko z folii aluminiowej z zawartością 0,58 grama suszu roślinnego – marihuany. W związku z powyższym P. J. został zatrzymany.

/ Dowody: notatka urzędowa k. 1, protokół zatrzymania P. J. k. 6 – 7, zeznania B. S. k. 19, protokół z ważenia środków odurzających k. 11, protokół z użycia testu narkotykowego k. 12, opinia kryminalistyczna z zakresu badań fizykochemicznych k. 137 - 140

W toku przeprowadzania dalszych czynności w związku z ujawnieniem narkotyków, dokonano przeszukania miejsca zamieszkania P. J.. Podczas przeszukania ujawniono i zabezpieczono amunicję w postaci 142 sztuk naboju scalonych, centralnego zapłonu, kaliber 7,62 x 39 [mm] wzoru 1943 typu ćwiczebnego (141 sztuk z 2008r i 2016r.) i bojowego (1 sztuka z 1975r.), produkcji polskiej, które stanowią sprawną amunicję do broni palnej typu bojowego min. do karabinka automatycznego wzoru AK-47 i jego modyfikacji oraz w postaci 1 sztuki naboju scalonego, centralnego zapłonu, kalibru 7,92x57 mm wzoru S-Mauser, produkcji niemieckiej w 1940 r. stanowiącego niesprawną amunicję do broni palnej typu bojowego min. do karabinka powtarzalnego wzoru 98k (Mauser), na których posiadanie zgodnie z obowiązującą Ustawą z dnia 21 maja 1999 roku o broni i amunicji wymagane jest zezwolenie właściwego organu policyjnego lub wojskowego. P. J. nie posiadał takiego zezwolenia.

/ Dowody: protokół przeszukania miejsca zamieszkania P. J. k. 9 – 9 v., spis i opis rzeczy k. 10, ekspertyza kryminalistyczna z zakresu badań broni i balistyki j. 114 – 116,

Wyjaśniając w toku postępowania przygotowawczego słuchany w charakterze podejrzanego P. J. oświadczył, że rozumie treść przedstawionego mu zarzutu i pouczenia, przyznał się do zarzucanego mu czynu oraz złożył wyjaśnienia w sprawie. Słuchany powtórnie podtrzymał swoje wcześniejsze wyjaśnienia. Oskarżony powiadomiony prawidłowo nie stawiał się na termin rozprawy, nie usprawiedliwił swojej nieobecności ani też nie wnosił o doprowadzenie, zatem Sąd procesował jego nieobecność.

Jednocześnie z uwagi na wymóg zwięzłości uzasadnienia wynikający z art. 424 § 1 k.p.k. odstąpiono od cytowania całości wyjaśnień oskarżonego odsyłając do wskazanych poniżej kart akt postępowania.

vide: wyjaśnienia P. J. k. 71 – 72, 82 - 83

P. J. ma wykształcenie podstawowe. Jest bezdzietnym kawalerem i nie ma nikogo na swoim utrzymaniu. Pracuje jako trymer w (...) osiągając z tego tytułu dochód rządu około 2.500 – 3.000 złotych netto miesięcznie. Nie posiada majątku. Stan jego zdrowia jest dobry, nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie, ani odwykowo. Nie jest uzależniony. Nie był karany.

Ponieważ zachodziła wątpliwość co do poczytalności P. J., został on przebadany przez dwóch biegłych lekarzy psychiatrów. Biegłe we wnioskach swojej opinii stwierdziły, że oskarżony w inkryminowanym czasie w odniesieniu do

zarzucanego mu czynu nie miał zniesionej ani w znacznym stopniu ograniczonej zdolności rozpoznawania znaczenia czynu i pokierowania swoim zachowaniem.

/ Dowody: dane z protokołu przesłuchania k. 71 – 71 v., dane osobo poznawcze k. 154, dane o karalności 236, opinia sądowo – psychiatryczna k. 91 – 93

Sąd zważył, co następuje:

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Pruszczu Gdańskim postawił w stan oskarżenia P. J., zarzucając mu posiadanie amunicji bez wymaganego zezwolenia.

W świetle wszystkich przeprowadzonych i ujawnionych w toku postępowania dowodów należało przyjąć, iż sprawstwo oskarżonego P. J. odnośnie zarzucanego mu czynu nie budzi wątpliwości. Do powyższego przekonania doszedł Sąd przede wszystkim na podstawie wniosków z przeprowadzonej przez biegłego J. K. ekspertyzy kryminalistycznej, a także w oparciu o analizę zeznań D. O., jak i wyjaśnień samego oskarżonego.

Przechodząc do omówienia osobowych źródeł dowodowych w niniejszej sprawie, na przyznanie waloru wiarygodności zasługiwały zeznania kolegi oskarżonego - D. O., ujawnione podczas rozprawy głównej. Świadek w swoich depozycjach w sposób rzeczowy, konsekwentny i spójny ze swoimi uprzednimi oświadczeniami procesowymi opisał okoliczności pochodzenia przedmiotowej amunicji oraz okoliczności, w jakich oskarżony znalazł się w jej posiadaniu. Ponadto, świadek wskazał na istotną kwestię dotyczącą tego, że nie oddał ani nie sprzedał oskarżonemu naboju, a jedynie pozostawił u niego w mieszkaniu, a P. J. miał mu zwrócić amunicję, do czego jednak nie doszło. Zeznania D. O. w pełni korespondowały z wyjaśnieniami oskarżonego. Ponieważ nie ma w sprawie innych dowodów, które zaprzeczałyby prawdziwości zeznań D. O., Sąd uznał je za zgodne z prawdą.

Sąd uznał za polegające na prawdzie również zeznania świadka B. S., które zostały ujawnione na rozprawie głównej, bowiem jego bezpośrednie przesłuchania nie było niezbędne. Jednocześnie Sąd zważył, że depozycje tego świadka nie dotyczyły kwestii dotyczących posiadania przez P. J. bez wymaganego zezwolenia amunicji. Wobec powyższego, zeznania B. S. chociaż były szczerze i rzetelne, to jednak nie wniosły zbyt wiele w sprawie. Sąd na podstawie wskazań wyżej wymienionego dokonał ustaleń jedynie w zakresie okoliczności pobocznych, tj. związanych z zatrzymaniem dokonanym w dniu 13 października 2017 roku i ujawnieniem u oskarżonego substancji odurzających, nie zaś przedmiotu sprawy.

Sąd nie miał zastrzeżeń co do rzetelności sporządzonej w sprawie opinii sądowo – psychiatrycznej dotyczącej oskarżonego. Opinia ta została wydana przez dwóch biegłych lekarzy psychiatrów, w zakresie ich specjalizacji, a zatem przez osoby dysponujące wiedzą specjalną. Biegłe zgodnie stwierdziły, że P. J. w inkryminowanym czasie nie miał zniesionej ani w znacznym stopniu ograniczonej zdolności rozpoznania znaczenia czynów i pokierowania swoim zachowaniem.

Kluczowym dowodem w sprawie była ekspertyza kryminalistyczna z zakresu badań broni i balistyki wydana przez biegłego J. K.. Wnioski w niej zawarte pozwoliły na ustalenie, czy ujawniona w miejscu zamieszkania oskarżonego amunicja jest sprawna technicznie, określenie jej wzoru, kalibru i rodzaju oraz do jakiego rodzaju broni jest stosowana, a także, że na jej posiadanie wymagane jest zezwolenie.

Natomiast w odniesieniu do opinii kryminalistycznej z zakresu badań fizykochemicznych, Sąd zważył, że sporządzona została w zakresie ujawnionej przy osobie oskarżonego substancji. Jako, że susz roślinny stanowił środek odurzający, co zostało stwierdzone w niniejszej opinii, fakt ten spowodował podjęcie czynności przeszukania miejsca zamieszkania P. J., a tym samym ujawnienie amunicji. Sąd zważył jednak, że opinia ta nie miała znaczenia w sprawie, gdyż nie dotyczyła przedmiotu postępowania.

Rekonstrukcji stanu faktycznego w sprawie dokonał Sąd również w oparciu o ujawnione w trybie art. 393 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 394 § 1 i 2 k.p.k. bez odczytywania i zaliczone w poczet materiału dowodowego w całości

dokumenty z akt niniejszej sprawy, do których należą m.in.: protokół oględzin, protokół przeszukania, protokół z użycia testu narkotykowego i z ważenia środków odurzających oraz dane osobo poznawcze i dane o karalności uznając, iż zostały sporządzone zgodnie z obowiązującymi przepisami, a ich autentyczność, a także forma nie była przez strony kwestionowana w toku postępowania.

Podobnie za wiarygodny dowód uznał Sąd notatki urzędowe ujawnione w toku postępowania. Notatki te sporządzono na okoliczność przeprowadzonych w sprawie czynności. Należy zaznaczyć, że ujawnione notatki urzędowe potwierdzają jedynie obiektywny fakt zaistnienia takich okoliczności, natomiast w pozostałym zakresie nie stanowiły podstawy poczynionych ustaleń faktycznych, bowiem prowadziłyby to do naruszenia zakazu zastępowania dowodów, z których wymagane jest sporządzenie protokołu (np. zeznań świadków), treścią notatek urzędowych.

W świetle tak ukształtowanego i ocenionego całokształtu materiału dowodowego, Sąd jako wiarygodne ocenił wyjaśnienia P. J.. Oskarżony w treści swoich depozycji przyznał się do zarzucanego mu czynu, choć jednocześnie wskazywał, iż nie wiedział, że posiadanie amunicji jest zabronione (k. 72 v.). Sąd zważył jednak, że okoliczność ta nie ma znaczenia w świetle przypisania oskarżonemu sprawstwa i winy w popełnieniu zarzucanego mu czynu, co zostanie omówione w dalszej części uzasadnienia. Oskarżony słuchany w toku postępowania przygotowawczego przedstawił sposób, w jaki nabył amunicję oraz opisał okoliczności zatrzymania i ujawnienia naboju znajdujących się w jego mieszkaniu. Nie ulega wątpliwości, że wskazania P. J. w tym zakresie polegały na prawdzie. Na marginesie Sąd zważył, że oskarżony nie stawiał się na terminie rozprawy, co jednak nie ujmuje wiarygodności jego oświadczeń złożonych na etapie dochodzenia i przyznania się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego pozwoliła na przypisanie P. J. popełnienia czynu z art. 263 § 2 k.k. Czynu określonego w tym przepisie dopuszcza się ten, kto bez wymaganego zezwolenia posiada broń palną lub amunicję.

Bezsporne jest w sprawie, że P. J. posiadał amunicję w postaci 142 sztuk naboju scalonych, centralnego zapłonu, kaliber 7,62 x 39 [mm] wzoru 1943 typu ćwiczebnego i bojowego produkcji polskiej, które stanowiły sprawną amunicję do broni palnej typu bojowego, co najmniej, do karabinka automatycznego wzoru AK-47 i jego modyfikacji oraz w postaci 1 sztuki naboju scalonego, centralnego zapłonu, kalibru 7,92x57 mm wzoru S-Mauser, produkcji niemieckiej w 1940 r. który stanowił niesprawną amunicję do broni palnej typu bojowego min. do karabinka powtarzalnego wzoru 98k (Mauser). Na posiadanie takiej amunicji wymagane jest zezwolenie właściwego organu, którego to zezwolenia oskarżony nie miał. Tym samym wyczerpał oskarżony znamiona przestępstwa z art. 263 § 2 k.k.

Odnosząc natomiast kwestię świadomości oskarżonego co do posiadania wymaganego zezwolenia na posiadanie amunicji, na którą powoływał się P. J., trafny jest pogląd Sądu Najwyższego, że zasadą jest przeciwieństwo, że na posiadanie broni i amunicji wymagane jest pozwolenie (zob. postanowienie SN z dnia 20 kwietnia 2016 r. sygn. akt III KK 135/16; arg. ex art. 2 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji, t.j. Dz.U. z 2012 r. poz. 576 ze zm.). Idąc dalej za stanowiskiem Sądu Najwyższego, Ustawa o broni i amunicji wprawdzie nie reguluje odrębnie kwestii udzielania zezwoleń na posiadanie samej tylko amunicji do broni palnej, jednak uprawnienie do posiadania amunicji do danego rodzaju broni palnej immanentnie związane jest z uprawnieniem do posiadania broni, do której amunicja ta służy (zob. też uchwała Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2010 r., I KZP 29/09, OSNKW rok 2010, z. 4, poz. 30), a tego nie wymaga się tylko w ściśle określonych przypadkach, określonych w art. 11 powołanej ustawy.

Przekładając powyższe na grunt niniejszej sprawy, P. J. miał więc świadomość, że na posiadanie zarówno broni palnej konieczne jest uzyskanie pozwolenia. Wiedząc, że nie posiada on takiego zezwolenia wiedział zatem, że nie ma również uprawnień na posiadanie samej amunicji do tej broni. Wchodząc w posiadanie przedmiotowej amunicji, powinien upewnić się, że przedmioty te rzeczywiście spełniały kryteria amunicji, do posiadania których nie jest potrzebne pozwolenie, czego nie uczynił.

Zważyć również należy, że zgodnie z linią orzeczniczą występkiem z art. 263 § 2 k.k. polegający na nielegalnym posiadaniu broni palnej może być popełniony przez działanie (np. zabór broni innej osobie), bądź przez zaniechanie (np. sprawca nie oddaje broni, na którą nie ma pozwolenia). Dla popełnienia tego przestępstwa nie ma znaczenia też sposób, w jaki

osoba, u której ujawniono amunicję znalazła się w jej posiadaniu. Pojęcie posiadania występuje w prawie karnym w znaczeniu potocznym, jako „mieć, trzymać, utrzymać czy dysponować”. Inaczej mówiąc, „posiadanie” w rozumieniu prawa karnego to faktyczne władanie mieniem bądź rzeczą, bez odwoływania się cywilistycznej konstrukcji posiadania. (zob. OSNwSK 2009 nr 1, poz. 1892, L.; postanowienie SN z dnia 24 września 2009 r., sygn. akt II KK 170/09). P. J. dopuścił się popełnienia przestępstwa określonego w art. 263 § 2 k.k. poprzez zaniechanie, bowiem posiadał amunicję, którą pozostawił u niego kolega, przy czym nie oddał mu amunicji, mimo braku posiadanego na nią zezwolenia, jak i nie upewnił się też co do jej rodzaju i obligatoryjności posiadania uprawnień na władanie nią.

Wobec powyższego, zdaniem Sądu oskarżonemu przypisać można też winę w popełnieniu omawianego czynu. Jest on ze względu na wiek zdolny do ponoszenia odpowiedzialności karnej, a zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, nie dostarcza podstaw do przyjęcia, iż w chwili czynu był niepoczytalny lub znajdował się w anormalnej sytuacji motywacyjnej.

Rozważając kwestię kary dla oskarżonego za przypisany mu powyżej czyn, Sąd miał na względzie przesłanki określone w dyrektywach jej wymiaru ujętych w art. 53 k.k., zgodnie z którym sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego (prewencja szczególna), a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i zaspokojenie potrzeby poczucia sprawiedliwości (prewencja ogólna). Przepis ten stanowi również, że wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości. Natomiast przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę m. in. sposób i okoliczności popełnienia czynu oraz inne przesłanki, o których mowa w art. 115 § 2 k.k.

Wymierzając oskarżonemu karę, Sąd miał na względzie to, że społeczna szkodliwość czynu, którego popełnienia dopuścił się P. J. nie była znaczna, bowiem oskarżony posiadał jedynie dwie sztuki amunicji ostrej, z czego jedna była całkowicie niesprawna i pochodziła z czasów II wojny światowej. Pozostała amunicja była amunicją hukową, nie zawierającą pocisku. Niemniej jednak, należy pamiętać o tym, iż z treści art. 263 § 2 k.k. wynika w sposób jednoznaczny, że stanowi przestępstwo posiadanie nawet jednego naboju, jeżeli tego rodzaju nabój stanowi amunicję do broni palnej (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 8 lipca 2013 r., II AKa 209/13; zob. także wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 21 marca 2001 r., II AKa 28/08, KZS 2001, z. 4, poz. 27). W tej sytuacji posiadanie takiej ilości sztuk amunicji, jaką ujawniono w miejscu zamieszkania oskarżonego uznać należy za zachowanie niewątpliwie przekraczające stopień społecznej szkodliwości ponad poziom znikomy.

Zgodnie z brzmieniem przepisu stanowiącego podstawę skazania P. J. za przypisany mu czyn podlegał on karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do 8 lat. Uwzględniając wskazane dyrektywy, Sąd doszedł do przekonania, iż najwłaściwszą karą dla oskarżonego za popełniony czyn będzie kara ograniczenia wolności i przy zastosowaniu art. 37a k.k. wymierzył P. J. karę 4 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym.

Okolicznością obciążającą oskarżonego było to, że nie upewniając się co do rodzaju amunicji i konieczności posiadania uprawnień do jej posiadania, wykazał się rażąco lekkomyślnością i lekceważącym stosunkiem do norm prawnych. Jednocześnie Sąd miał także na uwadze okoliczności łagodzące, tj. niekaralność oskarżonego, jak też przyznanie się do winy i wyrażenie skruchy.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, w ocenie Sądu wymierzona P. J. kara jest adekwatna zarówno do stopnia jego zawinienia, jak i stopnia społecznej szkodliwości tego występkę. Jednocześnie Sąd uznał, że kara o jaką wnioskował prokurator, tj. 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem na okres 2 lat próby za przypisany P. J. czyn byłaby rażąco niewspółmierna. P. J. nie wchodził uprzednio w konflikt z prawem, o czym świadczy jego

niekaralność, zaś orzeczenie kary ograniczenia wolności względem oskarżonego zdaniem Sądu spełni cele, jakie ma nieść kara. Sąd kierował się przy tym prymatem kar wolnościowych (art. 58 k.k.), a także wziął pod uwagę właściwości osobiste oskarżonego, dochodząc do przekonania, że w pełni wystarczające dla realizacji celów kary, zarówno w sferze prewencji szczególnej, jak i generalnej będzie orzeczenie właśnie takiego rodzaju kary we wskazanym wymiarze. Kara ograniczenia wolności będzie stanowiła dla niego wystarczającą nauczkę i będzie wystarczająco uciążliwa.

W punkcie II wyroku Sąd rozstrzygnął kwestię dowodów rzeczowych i mając na uwadze treść art. 44 § 1 k.k. orzekł przepadek amunicji, którą ujawniono w mieszkaniu oskarżonego. Na mocy przywołanego przepisu Sąd orzeka przepadek przedmiotów pochodzących bezpośrednio z przestępstwa.

Ponadto, na mocy art. na mocy art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 2 ust. 1 pkt 2, ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.), Sąd obciążył oskarżonego kosztami sądowymi w kwocie 1300,82 złotych tytułem wydatków, obejmujących w szczególności koszty sporządzenia opinii w sprawie oraz koszty uzyskania karty karnej oraz opłatą w kwocie 120 złotych. Sąd kierował się przy tym zasadą sprawiedliwego postępowania, zgodnie z którą każdy, kto przez swoje zawinione zachowanie spowodował wszczęcie postępowania karnego zobowiązany jest do poniesienia jego kosztów.

ZARZĄDZENIE

1) (...)

2) (...);

3) (...)

G., dnia 1.10.2018 r.